

Seniorátní list ke svátku sv. Václava

Milí bratři a sestry v našem západočeském seniorátu

i ostatní přátelé v Kristu,

v evangelickém prostředí nebývá zvykem si připomínat světce z období raného křesťanství v naší zemi. Jakkoli třeba svatý VOJTĚCH se bezpochyby jako Kristův svědek ihned zařadil mezi vzory pastýřů, které jsou respektovány v širším ekumenickém rámci. V jeho rodišti Libici nad Cidlinou jsme si toho byli vědomi.

Dnes máme svátek sv. VÁCLAVA, který rovněž zemřel mučednickou smrtí, nebyl však knězem, natož biskupem. Byl to kníže, politik, správce země. Mnohé, co se o něm dozvídáme, má spíše legendární rysy, ale je nesporné, že to byl muž, jehož určovala jeho zbožnost, ušlechtilost, vzdělanost, péče o chudé, o otroky, touha po míru. Ano, tak velkou postavu máme v zárodcích našich duchovních dějin!

Světci nebyli lidé dokonalí, ale věřilo se o nich, že žili naplno svůj vztah s Bohem a zesnuli usmíření s Ním. Není to nějaká zvláštní sorta lidí. Ve skutečnosti je mnohem více světců, než církev jmenuje. Jsou to všichni ti, kdo se po své smrti ocitli u Boha. Proto máme 1. listopadu i ekumenický svátek Všech svatých. Tento svátek uznává řada církví. Je to připomínka těch, kdo jsou již v cíli, kdo byli přijati do věčných příbytků a kdo se mohou za nás přimlouvat. V naprosté většině neznáme jejich jména, ale může nám být útěchou, že spolu s nimi tvoříme “obecenství svatých”.

Ne každý národ má na počátku svých duchovních dějin takové příklady následování jako ten náš. V této souvislosti ale připomeňme i svatého WOLFGANGA (924-994), který působil nedaleko. Právě letos má jubileum. Byl to benediktin, který se stal řezenským biskupem, velkou měrou povznesl diecézi duchovně, zároveň souhlasil s tím, že pražská diecéze se od Řezna oddělí a osamostatní (vznik pražského biskupství 973). Záleželo mu na školství, dbal na dobrou výchovu mládeže a v situaci hladomoru dokázal otevřít sýpky pro ty, kdo neměli co jíst. Jednou větou to byl oddaný a velkorysý Kristův služebník. I když byl biskupem, žil jako mnich.

U příležitosti svátku sv. Václava bych rád požádal celé naše západočeské seniorátní kolegium o SMÍŘENÍ. V souvislosti s usnesením synodu o žehnání stejnopohlavním párům se rozjely kulturní války i v našem prostředí, což do jisté míry bylo užitečné. Mělo to svůj dočasný smysl. Cítím však, že je třeba znát míru. Jsem ve styku se synodní radou, nedávno mi naši představitelé napsali dopis, v němž mne zaujala tato věta: *“Usnesení si nedělá nárok na autoritativní výklad Písma a má důvěru v odpovědnost a svědomí každého před Bohem, a to i v hledání porozumění Písmu”*. Tato věta mne nesmírně potěšila, neboť dává prostor osobní odpovědnosti před Bohem. To je ostatně evangelické proprium.

Chtěl jsem Vás proto vyzvat, *abychom složili zbraně (ti, kdo máme různé bojovné pohledy na tuto otázku) a spíše se soustředili na duchovní budování našich sborů i seniorátu*. A ty, kdo nepřekousnou, že se ČCE posunula jinam, než by si přáli, bych rád vyzval, aby zvážili jiné denominační zastřešení než to českoobratrské. Sám jsem po dlouhou dobu “častoval” vedení církve svými námitkami, ale je zjevné, že i tyto věci mají mít své od-do. Není vhodné to prodlužovat do nekonečna. K rozhovoru jsme ale jako seniorátní výbor ochotni přistoupit kdykoli dle domluvy, a stejně tak i synodní rada. Je-li někde nejistota, rádi přijedeme. Některé termíny máme již v tomto ohledu domluvené.

Jen je třeba brát v úvahu naše lidské kapacity. Je to jako v manželství. Když jeden z partnerů pořád a stále znovu problematizuje toto spojení, tak ten druhý dojde posléze k závěru: nejsem-li ti dost dobrý, tak jdi... Tím nechci nikoho povzbuzovat k lehkovážnému opuštění ČCE. Naopak snažili jsme se v seniorátním výboru v posledním 1,5 roce maximálně o to, abychom zůstali soudržní.

Záleží nám úplně na každém z Vás, na každém sboru i na každém jednotlivci. Ale nyní snad je ten čas se rozhodnout: buď zůstanu, neboť zde vidím své duchovní poslání, své místo před Bohem, svou službu pro konkrétní bratry a sestry, anebo odejdu, neboť to už nedávám. Toto rozhodnutí musí udělat každý sám - jako dospělý ve víře. Jde o hlubinné zkoumání před Bohem. Nikoho nelze jakkoli za to odsuzovat. Právě růst ve víře a duchovní samostatnost považuji za naše téma pro další období.

Aby náš seniorát mohl zůstat svébytný, musí zde být dost ochotných laiků, presbyterů i farářů, jak žen, tak mužů, kteří budou připraveni brát na sebe funkce a přejímat konkrétní odpovědnost. NA CESTĚ K SAMOSTATNOSTI - to je přesně naše situace. A není to jen o funkcích, mnohem víc o našem vnitřním růstu ke zralosti víry. Nechť jsou nám na této cestě kníže Václav i biskup Vojtěch pomoci, inspirací i povzbuzením! Spolu s Václavovou babičkou Ludmilou...

O co nám koneckonců jde? O budování jakkoli velkých sborů, kde by jedni druhých břemena nesli. To znamená v osobních vztazích, v sociálních, ve finančních, v jakýchkoli. A zejména pokud jde o společné evangelizační poslání. Je velkým darem, že od 9. století až po naše 21. století smíme na našem území kultivovat křesťanství. To je to, co naše země potřebuje nejvíce. Tato posloupnost budiž naším posláním.

Na počátku našich národních duchovních dějin jsme měli významné mučedníky. Nyní by stačilo, kdybychom se pokorně rozhodli být Kristovými učedníky. Nic víc a nic méně po nás dnes v našich končinách Pán Ježíš nechce. To je ovšem program, který stojí za to a pro který je právě dobře zůstat ve společenství sborů. Ještě že jsme spolu a můžeme se při cestě NÁSLEDOVÁNÍ vzájemně podporovat a povzbuzovat.

Pán Bůh Vás opatruj!

Váš

Martin T. Zikmund

senior

28. září 2024 v Karlových Varech